DE SNOODE GUNSTELING

Op een berg van brokaten en goudbestikte zijden kussens zat Ahmet Ben Gazan zijn nargilee te rooken, en spuwde achteloos nu en dan in een met gouden drijfwerk versierde schaal, die een reusachtige slaaf hem telkenmale toereikte.

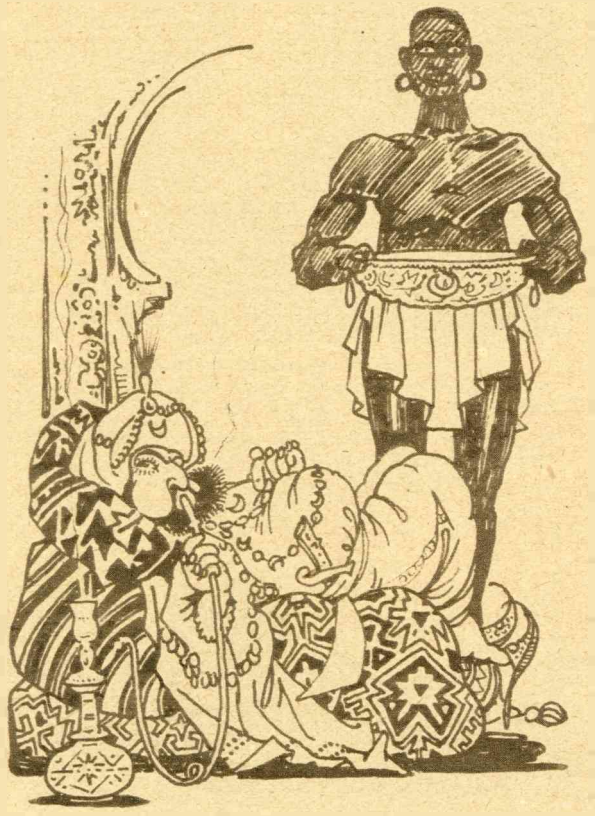

Behaaglijk zuigend aan het formidabele amberen mondstuk, de breede wasgele wangen appelrond boven den pikzwarten baard, de gitten oogen fonkelend onder den met topazen en saffieren en chrysolieten gegarneerden turban, de vette leden gedrapeerd in een hard blauwen kaftan van het edelst cachemire, die met gouden halfmanen als overgoten was, de bloote voeten half verstoken in vederlichte muilen van aluminium, — zoo zat daar de vorst der Azonieten, en geleek een verblindend heerlijk afgodsbeeld. De rook, uit zijn koninklijken mond geblazen, bleef in het staatsievertrek hangen, en schiep daar met zijn parelmoeren nevel een atmosfeer van heilige en verheven geheimzinnigheid.

— Schud mijn kussens op, Akki, beval hij, bespeurend, dat hij wat begon weg te zakken in den berg van dons. En de zwarte glimmende athleet zette een wijle den spuugbak op een gueridon van kostelijk ingelegd palissanderhout, en begon met zijn ontzagwekkende armen de dozijnen kussens en peluwen te kloppen en te kneeden en op te bollen, zonder zijn koninklijken heer, die rustig liggen bleef, daarbij ook maar zóóveel te derangeeren.

— Hoe laat is het op het oogenblik in de eeuwigheid? vroeg de vorst daarna op uitvorschenden toon aan den slaaf, die inmiddels weder roerloos vóór hem was komen staan.

De man trad op het marmeren boogvenster toe, wierp een blik in het witheete park, en zeide:

— Verhevene, de schaduw van den dwergolijf is nog ruim vijf voeten lang in het westen.

— Pak aan, gebood de vorst dan, en wierp het zware ambe-

ten mondstuk met zulk een kracht naar Akki, dat de ellenlange gummislang als een lasso door het vertrek geslingerd werd. De reus ving hem tusschen duim en voorvinger met en handigheid, die de meest volleerde jongleur hem benijd hebben zou, wond met èènen welberekenden, bliksemsnellen zwaai de slang ineen, en wachtte met onbeweeglijk gelaat de verdere orders van zijn gebieder af.

— Ik heb dorst, knecht, zei deze thans met een mateloos trotsche stem, — geef mij een snelsorbet van ananas.

Akki stoof heen achter een bont zijden gordijn, en stond na acht seconden — op den kop af — met een gevulden gouden beker op een nixblad vóór zijn heer.

Deze scholfde den beker in één teug leeg, en zeide wellustig:

— Bij Allah, dat smaakt als de melk der ezelin van den Profeet. — Roep nu mijn gunsteling Eli Ben Kek.

Reeds was de reus door een veelkleurig koralen voorhangsel weggegleden, om het bevel op te volgen toen het nog nauwelijks gesproken was.

De vorst, zich alleen wetend, knapte zich een weinig op. Traag bracht hij een der vleezige handen omhoog, en begon er zijn mond, wangen en voorhoofd mee op te wrijven op de wijze van een poes, die zich wascht; daarna streek hij den weligen baard glad, totdat deze glom als een spiegel, en zette den verrukkelijken turban, die een weinig op één oor gezakt was, recht.

Ong duldig waren de donkere oogen-als-kolen-vuur gericht naar het bonte koralen gordijn, waardoor het zonlicht gloorde. Het trotsche voorhoofd was gefronst als een zee, waar de wind over draaft.

— Het kan nog al, mompelde de vorst barsch in zichzelven, — die Eli neemt een loopje met mij, maar bij het graf van mijn vaderen, hij moet mij niet in het ootje nemen. Want dan zal ik hem afbreken zooals ik hem heb opgebouwd. Daar kan hij donder op zeggen. . . . . .

Als een opgeworpen boemerang, zoo snel en zoo zeker kwam de slaaf nu weer voor de voeten van zijn vorst neerschieten. Zijn blik aarzelde schuchter, zijn mond beefde het angstig uit:

— Verhevene, ik zoek hem tevergeefs. Ik ontdek den edelen Eli in geen velden of wegen.

— Ellendeling, breng hem hier, zooals ik je gezegd heb, klonk het vol ingehouden woestheid uit den vorstelijken mond.

— Ver-he-ve-ne, begon doodelijk benauwd de slaaf te stotteren.

— Breng hem hier, of. . .

En weer was de slaaf snel als een panter op de lichte voeten weggeslipt achter de koralen slingers, en de vorst, kokend van toorn en ongeduld, hechtte zijn fellen leeuwenblik op de goud-tintelende, zon-doorvonkte parels, die zacht ritselend trilden.

— Bij de oogappels mijner moeder, — zoo gromde de vorst, als de ondankbare mij na al die jaren tòch nog eens verlaten zou, om naar zijn platte natte vaderland Hollan-

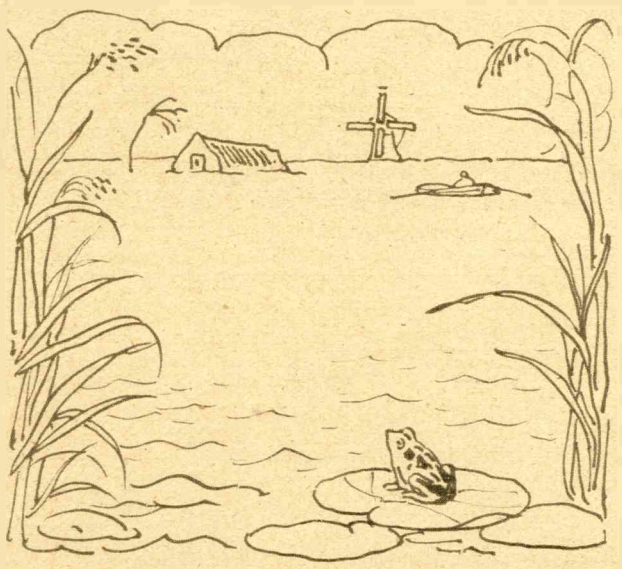

te gaan. . . Neen, zijn heimwee is voorbij. . . Hij praat niet meer over het verleden. Ik heb het hem doen vergeten, door hem met weldaden te overdekken. Ha, hij heeft hier een ander leventje dan als... hahaha.... als schipper in dat land. . . Wie zou in den vorstengenoot den sjofelen verdwaalden reiziger van vroeger nog herkennen? Ik zie hem nog op een schoen en een slof vòòr me, zooals hij hier aankwam. Wat heb ik alles niet voor hem gedaan..... Maar wee hem, als hij me ontvluchten zou. Ik laat hem ijskoud in gelijke mooten snijden, en . . .

Fffut! Daar stond Akki voor hem. Zijn oogen draaiden onder de donkere gewelven der wenkbrauwen. Als dorschvlegels zoo vielen de machtige armen langs zijn dijen neer.

— Verhevene, stotterde hij, — de edele Eli is verdwenen. Hij heeft hem gesmeerd, zoowaar ik. . .

Doch hij voleindigde den zin niet. Een geweldig kromzwaard kwam kantelend op hem aansnellen. De reus dook bliksemsnel neer, en het zwaard sloeg in een met platina ingelegd paneel van cederhout, waar het rechtop in bleef staan trillen als een standaard in den wind.

— Hahaha, lachte de vorst, — ha, een poedel. Maar het scheelde een haar, Akki.

De slaaf had zijn ontzaglijke gestalte weer opgericht; thans trad hij naar den wand, rukte de kling eruit, en bood die ernstig zijn gebieder aan.

Alsof er geen vuiltje aan de lucht was, zoo nam de vorst hem aan, keilde hem dan kletterend op den porfieren tegelvloer dat een rits vonken eruit opspoot, en dan ging hij in somber nadenken een wijle voor het venster staan. Eensklaps stampte hij op den vloer, en krijschte Akki tegen:

— Haal mij Lakbar hier. Onmiddellijk!

Na een paar minuten trad een slanke, welgebouwde man het vertrek binnen. Het gele, spichtige gelaat was door een breeden zwarten snor als in tweeën gedeeld. Als schaduwen zonken de groote zwarte wimpers voor de oogen neer, toen hij voor de voeten van den

vorst op zijn knieën viel, en, met de lange, dunne, beengele handen voor de schouders gekruist, fluisterde:

— Dank, dank, verheven heerscher, dat ge mij weder in genade tot U roept.

— Sta op, en luister, gebood de vorst, — waar is Eli, mijn gunste-

ling, heen gevlucht? — Een griezelige grijnslach spande de breede zwarte knevels nog strakker over het grimmige gelaat van Lakbar, toen hij antwoordde:

— Uw gunsteling is in het paleis, verhevene.

— En Akki heeft alle vertrekken, en alle galerijen en het park afgezocht, en hem niet gevonden.

Vochtig en valsch als het sijfelen van een slang was Lakbar's stem, toen hij antwoordde: En toch is hij in het paleis, o, verhevene.

— Hoe weet ge dit, mijn zoon?

Even spleten de oogleden voor de tintelende oogen, en als een glans werd daaruit over Ahmet's wezen uitgegoten.

— Dank, dank, Verhevene, lispelde de mond, — dank. Ik zal het u verhalen.

— Wees kort als de dagen in het Noorden, gebood de vorst bits.

— Sinds ge, o, verhevene, dien Eli tot u trok, en mij tot uw paleisvoogd aanstelde, heb ik Eli bewaakt. Ik vertrouwde hem niet verder dan ik hem zag. Ik wist, dat gij uwe grenzenlooze goedheid aan een onwaardige hebt verspild. . . .

— Spreek klare taal, gebood de vorst ongeduldig, — klaar als de maan.

— Ik zocht zijn omgang om te weten wat ik aan hem had. En ik wist mij zòò in zijn vertrouwen te dringen, dat hij mij deelgenoot maakte van zijn beslommeringen en zijn leed. Hij verhaalde mij van het heimwee naar zijn schoone, waterrijke land, dat eigenlijk geen land, maar louter water is. Hij voelde zich diep ongelukkig hier in de woestijn, en